

MARSALL LÁSZLÓ

Jelentés egy bontásra ítélt házról

Ráleltem: itt a bontásra ítélt főutcai ház: sminkelt sámfa-tornyocskáival már a maga korában is gyönyörű. Reve-cirádás kovácsolt-vaskorlátba fogózva, álmomban is lépcssein araszolva megyek – már közel a padlás. Mégis hasztalan keresem, odafönt a térképes fekete ládát, segéd munkások törlik éppen a tetőcserepeket, félvörös homályban tapogatózom, míg verettetik szét szarufaszelemen, kötve kívül daru-csigára, ereszkedik alá a tetőgerinc, valamint az orom-gerenda, komótosformán fűrészeltetvén ripityára. Újra a kicsike fiúcska vagyok, a hónom alatt vízzel telides bakelit-flaska, dobni macskaköves úttestre, noha rosszkodás helyett Grönlandot akartam studiózni. – Talpig téglaporos magamat elkapnak a „fiúk”, és mint a ház töredéket belöknek egy korai módi szerinti négyzet-alapú sitt-leeresztő csúszdába. Lábam alatt zúzott kék majolika-kúp-cserepek, szerencsém, hogy velin-papírokkal kibélelt epedarugós ágy-darabka pottyant a fejemre, könyököm reped. Nincs rá mód nyavalyogni, csak hagyni letolatni, négytengelyes-motoros, törmelék-hordásra való zetorban utazni újkori lomadékok újkori temetőjébe próbababaként. Kissé fulladozom, de hajnalodáskor elszórakoztat a sosekényes, de igenis leleményesnek tetsző, törekanyagból a házukat építő guberáló-kaparik dialógja, meg a társzekereikbe fogott lovak dobaja-nyihogása hallszik itt a kupac alatt tücsök-ciripelés, egykori vadszőlőfutta balkon leveleiben. „Hé! Mázás cserép a halomban! Viszem!” „Meg a szétcseszett gerendát is, mielőtt az eső!” „Itt egy kiskölyök is, elmeszesedett szegény – ez az enyém!” „Madárjlesztő lesz! Vagy királyfi, óvni állítom a falba!”

„A maga dolga. De lópikulát! Az enyém!” – Lihegek-ébredezem,
Mintha befőttes hártypapíron át látnám magamat. Kelek-szaladok,
bukok – szaladok sáson betonon, mögöttem
törpe-füzes, rohan utánam macska-kutyafalka. Megálltam valahol...

Az idő kutyái

Napjaim
akár a seggbeforrózott kutyák,
sebesen vágtaznak előttem,
míg én felverem a párnát, beágyazok.
Nézek utánuk, befordultak egy sarkon.
Itthagynak magamra magamnak,
képtelenség követnem ezt a hacacárét.
Most valamely tetőterasz éttermében ugrálnak,
konc-maradékok után szimatolnak izgágán,
könyvtárban harapdálnak rosszízű lapokat,
jóindulatú kutya-nyelveen udvarolják a sintért.
Jó lenne együtt-harcúrozni velük.
Arasznyi hiány vesztese lennék?
Bár adódna készségem csitítani a vadabbját.
Valami isteni pótlás kellene,
ha sóvárgás áldozata az ember.
Vissza, a se kezdete-se vége
időtelen jelenlétbe.

Megborotválkozom.

Szójálás egy verstöredéssel

A fejemben fölös számú
a kerék,
adnának is estebédre
marha rép-
át, megrágnám szopogatnám
ki levét,
ám e helyett verset írok,
mintha ép
volna elmém –, lesz midenik
töredék.
Mondja félsor: „Igyál kávét,
feketét,
meglódulna agyvelődben
a kerék...”
Berozsdált a tengely, alszik
már a gép.
„Megkaparjam két körömmel?”
Nagy a tét.
„Kérdezd meg a tengelyészek
öregét,
mint kulcsold fel Pegazodnak
kerekét,
hagyd az írást, holnapután-
ra – elég.”
Nem hagyom, ha fene eszi
a fenét!
Újra kezdem! A fejemben
ke-he-rék...
Bohóc leszek biciklivel
keverék,
csapdosson még ülepen egy
panganét,
s dugok számba méregporos
fogkefét.

„Nem kérded meg Arany János
 ifjú-vént?
 Hisz ledobtad golyóstollad
 az imént.
 voltál-kaptál estebédre
 marharép-
 át-, meg átal rágtad-szoptad.
 Mi lesz még?
 Illő volna félretenni –
 töredék!”
 Én vers-ügyem terád kenem,
 vakarék!
 „Soraidban csekély számú
 a kerék.”
 (Vajon mit is akarék?)

